

дото поколѣние. Всѣки българинъ ще вижда въ неговия животъ, въ неговитѣ обноски, въ неговия характеръ и духъ образецъ на идеаленъ човѣкъ. Него оплакватъ държава, общество, училище..., оплакватъ го цвѣтнитѣ долини и равнини на България, тихиятъ ѝ вѣтрецъ, величавата Витоша, която сжщо нажалена изпрати своя поклонникъ. Ето какво говори за него другарьтъ му поетъ:

„Вѣнци ще кичатъ твоя тъменъ гробъ
И не единъ съ въздишка ще си спомни
Другаря, въ цвѣтни младини загиналъ, —
И не единъ ще прокълне ржката,
Що подкоси живота на поета.
Той бѣ единъ отъ малкото, призвани
Неволята народна да възпѣятъ,
Единъ отъ тѣзъ малцина, що милѣятъ
За бѣдний братъ, свободенъ, но злочестъ,
Въ бѣди не свикналъ още да се брани —
И сѣкашъ ли проклетъ за тъмна честь“.

Алеко за насъ, българитѣ, е скжпа жертва. Той бѣше човѣкъ милъ, веселъ и увлѣкателенъ писателъ; бѣше съ лекъ характеръ, общителенъ и отворенъ за всичко, което види и чуе. Той обичаше много живота и бързаше да му се нарадва и да развие своитѣ способности, обаче земния си животъ той свърши прѣди да укрѣпнатъ неговитѣ сили, прѣди да достигне неговиятъ талантъ (способностъ) своето най-високо развитие.

Всѣки планински връхъ, всѣка долина и равнина, всѣко населено мѣсто сж били гиздави за Алека. Когато ги наблюдавалъ, той всѣкога чувствувалъ радостни трѣпки. За Витоша той често каз-